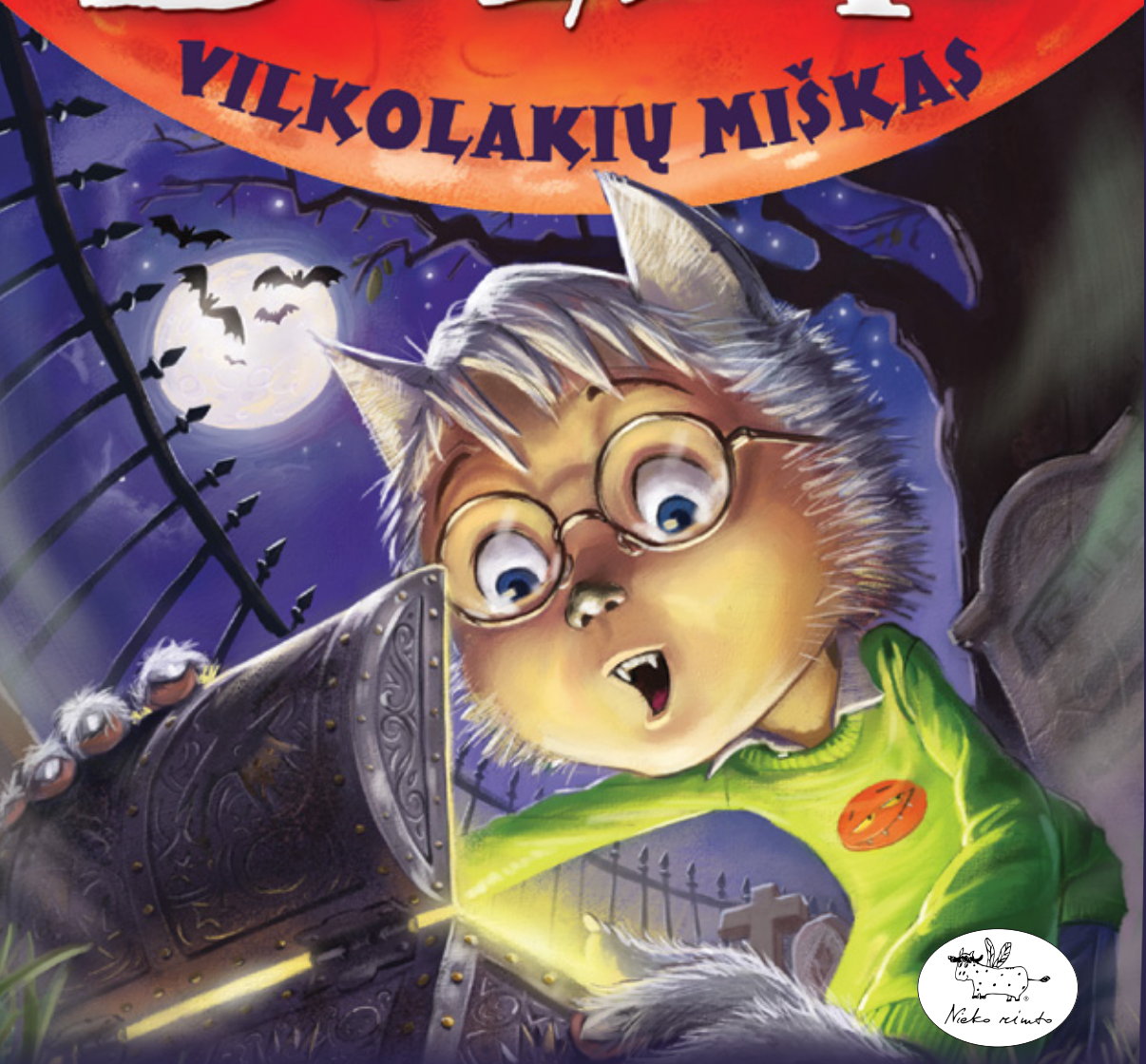

PAUL VAN LOON

VILKOLAKIUKAS DOLFAS

VILKOLAKIŲ MIŠKAS

**VILKOLAKIUKAS
DOLFAS**

UDK 821.112.5-93
Lo-127

Versta iš:
Paul van Loon
DOLFJE WEERWOLFJE 4 –
WEERWOLVENBOS
Leopold, Amsterdam, 2012

Leidėjas reiškia nuoširdžią padėką
Dutch Foundation for Literature (Nyderlandų literatūros fondui)
už suteiktą paramą.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

© Tekstas, Paul van Loon
Pirmą kartą 2003 metais Nyderlandų Karalystėje išleista
pavadinimu *Dolfje Weerwolfje 4 – Weerwolvenbos*.
© Viršelio iliustracija ir dizainas, *Hodder Children's Books*
Viršelio iliustracija, Howard McWilliam
© Iliustracijos, Hugo van Look
© *Uitgeverij Leopold*, Amsterdam, 2003
© Vertimas į lietuvių kalbą, Rima Dirsytė, 2015
© Leidykla „Nieko rimto“, 2016

ISBN 978-609-441-354-4

Paul van Loon

VILKOLAKIUKAS DOLĖNAS

VILKOLAKIŲ MIŠKAS

Iliustravo Hugo van Look

Iš nyderlandų kalbos vertė Rima Dirsytė

Vilnius
2016

1. VILKOLAKIAI

Vilkų miške buvo mirtinai tylu.

Aukštai virš medžių švytėjo pilnatis.

Nors paukščiai dar snaudė, dangus palengva švito.

Ant samanų blizgėjo rasos lašeliai.

Kažkas suurzgė.

– Hrrr.

Paskui pasigirdo balsas.

– Atsargiai, seneli. Čia yra vilkolakių.

Senelis pašoko. Skrybėlė nukrito ant žemės.

– Kas? Vilkolakiai? Kur? Kokie?

– Seneli, vilkolakiai yra štai čia. Tai mudu, aš ir tu.

Senelis išvydo baltą gauruotą snukutį, dvi stačias ausis ir akinukus.

Snukutis linksmai vaipėsi.

– Dolfai!

Senelis plačiai nusišypsojo parodydamas visus aštrius dantis.

Geltonos akys sužibo.

Pasilenkęs pasikėlė nuo žemės skrybėlę.

– Ak, tikrai. Kaip aš nesusiprotėjau. Juk vilkolakiai esame mudu, aš ir tu.

Senelis vilkolakis užsidėjo skrybėlę ant galvos.

– Na ir prajuokinai. Turbūt manei, kad miegu?

Dolfas pritariamai suurzgė.

– Hrrr.

Pavizgino baltą uodegą.

Senelis vilkolakis ir Dolfas susėdę šalia vienas kito atsirėmė į didelį medį.

Senelis pastukseno į kamieną.

– Žinai ką, Dolfai? O juk mano medis – seniausias Vilkolakių miške.

– Nejaugi, seneli?

– Tikrai. Jis auga čia, pačiame miško viduryje. Mano senas, ištikimas medis.

Senelis garsiai nusižiovavo.

– Ūūaach. Atleisk man, Dolfai, pavargau. Sakyk, o kaipgi sekasi fragului?

– Gerai sekasi, seneli. Tupi savo narve, sodelyje.

– Ar pastaruoju metu nieko neprarijo?

– Laimei, nieko, seneli. Kai spėjame laiku pamaitinti, jis būna baisiai draugiškas. Ir šiaip yra mielas žvėrelis. Man jis labai patinka.

Senelis vilkolakis apsidžiaugė.

– Na ir puiku. Nors iš tikro fragulas – laukinis žvėris. Jo vieta miške. O pas jus jaučiasi gerai, nes gyvena šeimoje kartu su vilkolakiu.

Prisimerkęs toliau stebėjo ryto danguję gęstančią pilnatį.

– Oi! – staiga sušuko.

2. BALSAI

– Kas nutiko, seneli?

Dolfas net stryktelėjo išsigandęs.

Senelis, iškėlęs lazda, parodė j mėnulį.

– Tau metas namo, Dolfai. Jau vėlu. Tiksliau, anksti, pradeda aušti. Mudu per ilgai užsisėdėjom. Gaila... Kai smagu, laikas taip greitai bėga. Netrukus patekės saulė. Dar akimirka, ir tu vėl tapsi berniuku.

Dolfas ir pats tai gerai žinojo.

– Po poros valandų turiu būti mokykloje. Čia tau ne juokas. O aš visą naktį laksčiau. Tikiuosi, neužmigsiu ant suolo. Ne kartą jau buvo taip atsitikę. Už bausmę turėjau pasilikti po pamokų.

Jis plačiai nusižiovavo.

– Baisiai nusikalčiau.

Senelis vilkolakis lėtai atsistojo.

– Gaila. Norėjau atskleisti tau didelę paslaptį.

– Paslaptį, seneli?

– Taip, Vilkolakių miško paslaptį. Bet dabar neturime laiko.

– Didelę paslaptį, seneli? Kokią?

Senelis vilkolakis tik palingavo galvą.

– Ne, ne dabar, Dolfai. Paslapčiai atskleisti prireiks daugiau laiko. Kai nereikės skubėti, ramiai susėsime ir viską tau išdėstysiu.

Jis mirktelejo Dolfui.

– Bet tai bus kitą kartą.

– Aaak, – Dolfui baisiai magėjo išgirsti senelio paslaptį. – Gal dabar pasakyk...

– Ne, dumk namo, Dolfai, tuojau pat.

Geltonos senelio akys sublizgėjo.

– Lipsiu į savo namelį. Dar kiek nusnausiu.

Dolfas pažvelgė aukštyn.

Nuo medžio karojo virvinės kopėčios.

Aukštai medyje buvo įtaisytas dailus medinis namelis, senelio vilkolakio būstas.

Jį saugiai slėpė medžio šakos ir lapai.

Vilkų miškas iš tikro buvo Vilkolakių miškas.

Bet apie tai žinojo tik vilkolakiai.

Senelis ir dieną, ir naktį buvo vilkolakis.
Neatvirsdavo į žmogų vien todėl, kad buvo labai senas.
Dolfas pasikeisdavo tik per pilnatį.
Tris naktis iš eilės pavirsdavo mažu baltu vilkolakiuku su akinukais.
Vos patekęs saulei, vėl tapdavo berniuku, kaip visi kiti.

Senelis vilkolakis atsistojo ant dviejų kojų.
Įsikibo į virvines kopėčias.
Dar spėjo paglostyti Dolfui galvą.
– Iki greito pasimatymo, Dolfai. Dabar skuosk namo.
Senelis mikliai užkopė į viršų.
Dolfas su nuostaba žvelgė į jį.
„Koks jis stiprus, – galvojo. – Vikrus kaip jauna beždžionė.“
Užlipęs senelis atsisuko į Dolfą ir nusišypsojo.
– Niekur neužtruk, Dolfai. Jau aušta. Paslaptį atskleisiu kitą kartą.
Ir užtraukė į viršų virvines kopėčias.
– Saldžių sapnų, seneli.
Senelis pamerkė Dolfui akį ir pradingo tarp medžio šakų.

„Hrrr, o dabar šviesos greičiu namo.“
Dolfas atsistojo ant visų keturių.
Ir ėmė kiek įkabindamas skuosti per mišką.
Tuoį prašvis.
Galvoje skambėjo senelio vilkolakio žodžiai.
Kokią Vilkolakių miško paslaptį jam ketina atskleisti?
Staiga jis sustojo kaip įbestas.

Pakrutino ausis.

Pauostė orą.

Netoliese traškėjo šakos, šlamėjo lapai.

Dolfas įnirtingai uostinėjo orą. Vėjas atnešė keistus kvapus.

Nepažįstamus.

Su niekuo nepalyginamus kvapus.

– Ūāāach.

Dolfui nepavyko sulaikyti žiovulio. Išsigandęs letena užsiden-
gė nasrus.

O kas gi čia?

Šviesos ruožai šmižinėjo tarp medžių.

Žibintai?

Girdėjosi nepažįstami balsai.

Žmonių balsai. Ką jie veikia miške taip anksti?

Gal jį išgirdo?

Dolfas šastelėjo už krūmo. Tupėjo tyliai kaip peliukas.

Dar kartelį nusižiovavo, bet jau be garso.

Žmonės artinosi.

Dabar aiškiai girdėjosi jų balsai.

– Ar gali įsivaizduoti, Džiūsna? Aplink tik gražuoliai daugia-
aukščiai ir asfalto kvapas. Ar jau užuodi jį? Nuostabu! Neap-
rėpiamos automobilių stovėjimo aikštės. Mažiausiai du futbolo
stadionai. Ir jokios žalumos. Fui, nemėgstu žalumos!

– Jūs esate teisus. Iškirskite niekam tikusius medžius, Dručki.
Viską gražiai išvalykite. Paruoškite gražų žemės sklypą moder-
niems daugiaaukščiams.

– Taip ir bus, kaip byloja tas senas posakis, Džiūsna. Jei nori
ką nors statyti, pirmiausia turi ką nors nugriauti.

– Teisybė, Dručki. Ką nugriausim, tą parduosim. Iškirte mišką už medieną uždirbsime gražaus pinigėlio.

Dolfas nieko nesuprato. Apie ką jie čia kalba?

Iškirsti mišką?

Staiga virš galvos praslydo akinančios šviesos ruožas.

Dolfas kaipmat šastelėjo gilyn į krūmus.

TURINYS

1. Vilkolakiai	5
2. Balsai	7
3. Planas	12
4. Nuogas	15
5. Mobilusis	18
6. Sapnas	22
7. VMGG	26
8. Gelbėkit	33
9. Nukirstas	37
10. Senelio nė kvapo!	42
11. Bagažinė	44
12. Baisus baisus triukšmas	46
13. Vilkolakio niežulys	49
14. Akys	53
15. Pusbrolis vilkolakis	55
16. Kapinės	60
17. Sugniuždytas	65
18. Nuvilioti	70
19. Šalmas	72
20. Šlamesys	75
21. Pabaisos	78
22. Klyksmas	81
23. Švieselė	84
24. Atsiprašau	87
25. Žvėris	91
26. Svarbus reikalas	93

27. Fragulas	96
28. Kontraktas	98
29. Rūkas	100
30. Dručkis	104
31. Po akmeniu	106
32. Vyriausias	108
33. Kramtomoji guma	114
34. Skrynelė	116
35. Rašiklis	120
36. Įsiutęs	122
37. Per jėgą	127
38. Audra	130
39. M3	133
40. Noras	141
41. Didvyris	144
Paulas van Loonas apie „Vilkolakių mišką“	148

Loon, Paul van

Lo-127 Vilkolakiukas Dolfas: [apysaka] / Paul van Loon ; iliustravo Hugo van Look ; iš nyderlandų kalbos vertė Rima Dirsytė. – Vilnius : Nieko rimto, 2016 .
[Kn.] 4, Vilkolakių miškas. – 2016. – 152 p. : iliustr.

Paulas van Loonas (g. 1955 m.) yra itin populiarus Nyderlanduose knygų serijos apie vilkolakiuką Dolfą autorius. Knygos verčiamos į įvairias kalbas visame pasaulyje.

Dolfas lanko mokyklą ir gyvena su draugu Timiu ir jo tėvais. Mažai kas žino, kad jis ne šiaip berniukas, o vilkolakiukas. Šioje knygoje pasakojama apie Vilkolakių mišką, kuriame gyvena Dolfo senelis vilkolakis ir kurį kažkas kėsina si iškirsti. Ar pavyks Dolfui su draugais sutrukdyti tokiems piktiems kėsams? Smagiai Hugo van Looko iliustruota knygutė tiks ikimokyklinio ar ankstyvojo mokyklinio amžiaus vaikams.

Redaktorė **Giedrė Kmitienė**

Korektorė **Eglė Devižytė**

Maketavo **Miglė Dilytė**

Tiražas 2500 egz.

Išleido leidykla „Nieko rimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius

www.niekorimto.lt

Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Dolfas – jums jau pažįstamas vilkolakiukas.
Eina į mokyklą, per pilnatį bėgioja miške,
ten susitinka su seneliu...
Kodėl su seneliu susitinka miške? Na, senelis
ten gyvena. Jis juk irgi vilkolakis.
Grįždamas namo, Dolfas nugirsta kažkokius
vyrus besišnekučiuojant...
jie ketina kirsti mišką!

Tai grėsmė ne tik miškui, bet ir seneliui vilkolakiui, ir dar daugiau!
Ką reiškia „dar daugiau“? Ššš! Tai Vilkolakių miško paslaptis!

www.niekorimto.lt

Akcijos ir ypatingi pasiūlymai

Tik internetu

ISBN 978-609-441-354-4

9 786094 413544